

גיליון מס' 1827 * ז' בשבט תשס"ב * 10 בינואר 2003
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

**יהיה טוב, יהיה טוב,
יהיה טוב, ידידי יהיה טוב.
הכל מר פה ורע - זה נכון.
וצרה על צרה - זה נכון.**

**אך בכל זאת זה מותר,
אדוני היקר,
גם לראות איזה ציץ, איזה קטן פיץ - פיץ,
איזה שמץ קורטוב
של טוב.**

**ובחיוך מצוברח וירוק וצהוב
עד מותר להגיד באמצע הרחוב:
יהיה טוב ! יהיה טוב !**

מתוך" יהיה טוב" נתן אלתרמן

מהערכת

לאור המצב: מצב הביטחון, מצב הכלכלה, מצב המדינה, מצב העולם, מצב האבטלה ומצב הרוח, יש לי בשבילכם בדיחה.

איש אחד איבד את עבודתו

לאחר שחיפש מספר חודשים ראה מודעת דרושים של חברת "סלקום" המחפשת עובדי ניקיון. האיש הגיע לראיון ומנהל כח אדם שאל על פרטיו האישיים, ערך לו מבחן בלטהאטא חדרים ובירכו על תוצאות הבחינה. המנהל אמר לו: הג'וב שלך. תן לי את כתובת הדואר האלקטרוני שלך ואעביר לך את המקום והשעה שעליך להתחיל לעבוד. האיש המיואש השיב שאין לו דואר אלקטרוני. מנהל כח האדם השיב שהוא מצטער מאוד אבל, אם אין לו דואר אלקטרוני הוא אינו קיים באופן וירטואלי. מכיוון שאינו קיים, הוא אינו יכול לתת לו את הג'וב. האיש יצא מיואש ולא ידע מה לעשות, יש לו רק \$2.5 בכיס. לאחר מחשבה, החליט האיש ללכת לשוק הסיטונאי של פירות וירקות וקנה קופסא של עגבניות במשקל 10"א. הוא הלך מבית לבית ומכר כל שני ק"א בדולר אחד. תוך פחות משעתיים הכפיל את כספו. כך חזר על התהליך עוד שלוש פעמים. לאחר שאכל בעבור \$5, חזר לביתו עם \$15. בצורה זו הוא הצליח להתקיים. כך השכים קום וחזר מאוחר לביתו, כאשר הוא מצליח להכפיל, להשליש ולרבע את כספו ביום אחד. עם הרבה מזל לצדו, הצליח לרכוש טנדר שתוך שנה הוחלף למשאית וכעבור שלוש שנים היה לו צי רכבים. כעבור חמש שנים האיש הפך לבעל אחת מרשתות השיווק המובילות במדינה. יום אחד קיבל לשיחה סוכן ביטוח חיים שהציע לו פוליסת ביטוח ושאל אותו בתום הפגישה לכתובת הדואר האלקטרוני שלו, על מנת לשלוח לו את הפוליסה. כאשר השיב שאין לו דואר אלקטרוני, ענה לו סוכן הביטוח: "אם אין לך דואר אלקטרוני והקמת כזו אימפריה, איני רוצה לדמיין מה היה לו היה לך דואר אלקטרוני". האיש: "לו היה לי דואר אלקטרוני הייתי עובד ניקיון בסלקום". שבת שלום לכולנו.

שושנה שרקי.

לקראת הבחירות לכנסת

הבחירות לכנסת יתקיימו ביום ג' 28.1, לכן כדאי לבדוק אם תעודת הזהות אצלכם, כי בלעדיה אי אפשר להצביע. לא ברור אם ידרשו גם את הספח (בבחירות האחרונות לא דרשו אותו). במידה ותעודת הזהות או הספח אינם בידכם, עליכם להזמין חלופין. לצורך זה צריך 2 תמונות חדשות בצבע, ויש גם קנס של 75 ש"ח להוצאת התעודה. לפרטים נוספים אפשר להתקשר דרך תא דואר 165 או בטלפון 4043. נציג משרד הפנים במקום.

יצחק עדר.

ימי הולדת

הרי סמית	12/1
יוסי מלינה	13/1
ג'ני מרקוסון	
נירה קורן	
יונתן כהן (נכד ר. כהן)	
אסתר נצר	14/1
איתן נמלי	15/1
אוליביה קרימליס (נינה איסטון)	
רות ריפקינד (נכדה)	16/1
הילה סופיה בן חיים (נכדה)	
דרור קלריס שטיינר	
שרית קולינס	17/1
גלעד קנדל	
שלומית איתם (נכדה ארנברג)	
ורוניקה קולט (נכדה)	
שחר משה תושיה (נכד סינה)	18/1

ימי נישואין

שריטה וג' סינה	14/1
אולגה ואלברט אילייב	16/1
דוידה ואברהם בלר	18/1
רובין ודני פורסטר	

יזכור

ט' בשבט תשנ"ח (1998) הרי ברג.
 י' בשבט תשמ"ה (1985) גב' פרידה וולקנוב.
 י' בשבט תשנ"ה (1995) מר סולומון ג'קסון.
 י' בשבט תשנ"ז (1997) גב' קלייר נאי.

תגובה לדבריו של אורי לחברים שאכפת להם ואוהבים קיום החלטות דמוקרטיות.

כאחד מיוזמי המכתב אני מוצא לנכון להגיב על דבריו של אורי ולהבהיר את עמדתנו המבוגדת לדעתו של אורי.

ראשית חשוב מאוד להזכיר שעל המכתב חתמו 85 חברים ועוד רבים מאד הביעו את הסכמתם לחתום, כמעט מחצית מהחברים בכפר הנשיא. בין החותמים ניתן למצוא חברים מכל השכבות והגילאים וכן תומכי ומתנגדי השינוי. ההחלטה לא נעשתה במתכונת של עצומה אלא בשיחות אישיות עם חברים בבתיאור ומתן זמן למחשבה. הוכנסו שינויים רבים במכתב כתוצאה מהערות חברים, והמתכונת הסופית היא משותפת לכל החותמים.

המכתב הופנה למנהלי העסק והקהילה ולצוות הליווי שתפקידו נתפס על ידי החברים כמי שאמור לשמור על קיום ההחלטות שהתקבלו במסגרת המודל הדו מסלולי, ולוודא שההנהלה אינה חורגת מתחום סמכותה. המטרה העיקרית היא להתריע מפני קבלת החלטות מהותיות לחיינו מבלי לערב את החברים לפני ביצוען, והסתפקות בהודעות לאקוניות על החלטת מתאריך מסוים.

אני חולק על דברי אורי שההחלטה הראשונה שהחלטנו הייתה להעביר את תקציב החבר לניהול חיצוני פירושה שנפסקים השירותים שהחבר מקבל ממערכת הנהלת החשבונות, מאחר שכל עוד לא מועבר כל שכרו של החבר לחשבון הבנק הפרטי, והחבר אינו שולט בכספו, ובאופן מעשי כל השכר נכנס לקופת הקיבוצ ונשלט על ידי מערכת הכספים של הקיבוץ, אין לחבר שליטה על כספו. אי לכך, הדרישה להמשיך ולקבל את שירותי קופת הבית ומערכת ההעברות מחבר לחבר או לילדיו היא לגיטימית לגמרי ואין דרך אחרת. ברגע שכל הכסף יעמוד לרשות החבר וכל הוצאותיו ישולמו על ידו במזומן או בכרטיס אשראי כפי שנהוג לגבי תושבים ואחרים המקבלים שירותים מהקיבוץ ניתן יהיה לטעון שאין מקום לשירותי קופת הבית והנהלת החשבונות.

ברור לי שמצבו הכלכלי והתזרימי של הקיבוץ אינו טוב ולכן נכונה ההחלטה להשאיר את הכסף בקיבוץ כדי לאפשר לו להמשיך לתפקד, אך לא ניתן לאחוז בחבל משני קצותיו ולהנות מכספי החבר אך לא לאפשר לו לקבל שירותים פשוטים.

גם לגבי הפרשנות להחלטה השניה יש לי חילוקי דעות עם אורי. אמנם אינני בקיא בכל רזי וסעיפי המודל כמו אורי שהיה מעורב בתהליך הבנייה של המודל, אך אני מבין את הבסיס הפשוט להחלטות שהתקבלו, ואת הסיבות שהובילו את רוב הציבור להצביע בעד קבלת המודל. אתייחס רק לנושא אגרת הקהילה מאחר ועל נושא זה מדבר המכתב. ההחלטה לגבי גובה האגרה נגזרה מההחלטות על תקציב 2002 שכבר היה סגור בעת קבלת המודל, ולפי תקציב זה נקבעה האגרה לשנת 2002. ההחלטה אמרה שהחברה תחליט על גובה האגרה לשנת 2003 בהתאם למרכיבים שעליהם יוסכם, ובשום מקום לא הוחלט שיש לצמצם בהוצאות בשנת 2002 כדי להקטין את גובה האגרה. על ההנהלה להביא בפני החברה כל סעיף שהחלטה על קיצוצו מביאה להעברת ההוצאה אל החבר. היה ברור למשל שעלות הביטוח המשלים שבו נשא הקיבוץ עד להחלטת המודל תעבור לחבר, ובדומה לכך סעיפים נוספים שלגביהם אין חולק.

האם יתכן שמחר תחליט הנהלת הקהילה להפסיק את פעילותו של אחד או יותר מענפי השירות מבלי לקבל את אישור החברה? לטעמי אין הבדל בין ענפי השירות וקופת הבית. החברה היא שתחליט מה יהיו השירותים שתקבל וההנהלה מחויבת להביא לפני החברה את המשמעות מבחינת עלות אגרת הקהילה.

ברורה לי ולכולנו העובדה שאין כל אפשרות שהחברים יהיו שותפים לניהול היום יומי של הקהילה, ולכן חייבים לתת את הסמכות והאחריות להנהלה הפעילה, אך יש תחומים שעליהם חייבים לקבל את אישור החברה לפני ביצוע צעדים, בפרט בשלב ראשוני זה בו אנו נמצאים בנושא הפרטה, ויש לגלות רגישות יתרה בנושאים כאלה.

באופן טבעי כולנו כבני אנוש מתלוננים על שינויים הפוגעים בנו ולא על כאלה המיטיבים עמנו למרות היותם חורגים מהחלטות, ולכן אינני רואה פסול בהבעת עמדה בגין שינויים

לרעת החבר. מן הראוי לציין לטובה פעולה המביאה להטבת מצבו של החבר, ואם זה לא נעשה, אני בהחלט מוצא לנכון להודות לצוות על פעולה זו.

אני מרגיש חובה להסביר מדוע לא מצאתי לנכון לפנות אל מנהלת הקהילה או לבוא להנהלת הקהילה בעניין זה באופן פרטי, ובחרתי לבוא מעמדה של כוח עם הסכמה של חברים רבים מאד.

לפני מספר חודשים פניתי אל כל חברי הנהלת הקהילה המורחבת במכתב "מושקע" הכולל תמונות והסברים בעניין נושא שלדעתי טופל שלא כהלכה על ידי אנשי הנהלת הקהילה. עד היום לא קיבלתי התייחסות לא בעל פה ולא בכתב מאף אחד מאותם אנשים. האם נראה לאורי שיש לי יכולת לסמוך על טיפולם בעניין יותר מהותי כשאני פונה כחבר בודד? לצערי התשובה היא שלילית. אמנם כששוחחתי עם שריטה השבוע היא אמרה לי שהעבירה את הטיפול לגורמים המתאימים, אך לא דאגה לוודא שהטיפול ניתן.

אינני מוצא פסול בחתימת חברים בהנהלת הקהילה על המכתב מאחר ואנו חיים במסגרת דמוקרטית שבה אין חובה על חברי הנהלה להסכים לכל החלטה ולשתוק, ויש להם הזכות להביע דעתם מחוץ להנהלה, בעיקר אם הם חושבים שבהחלטות מסוימות יש פגיעה בחברים.

שלמה ויסבקר

הזמנה חוזרת

ערב "שירים וסיפורים"

אכן יתקיים בליל שבת זה, ה- 10.1 במועדון, בשעה 20:00.

נבלה יחד עם: סמי אוהיון, שחקן ובמאי

ועודד פלד, סופר ומשורר.

להתראות, **אלזה**

לא קבלתי בקלאווה

לא קיבלתי בקלאווה וזה נכון!

אבל הטענות שהגישה לנו תמר וולפין העלו בכל אחד מאיתנו את טעם הבקלאווה שלו, אך ישנם כאלה ששומרים את טעם הבקלאווה לעצמם ולא מוכנים לשתף אחרים בחווית הטעם. תמר ואני כן בחרנו לשתף אתכם בטעם הבקלאווה שכל אחד מאיתנו זוכר, כל אחד וטעמו הוא. לאחד זה היה מתוק, לשני מר, השלישי לא קיבל והרביעי בכלל חשב שזה בורקס. לעצם העניין, קצת חבל לי בקוראי את תגובתה של תמר, בין השורות ביקורת על טעם הבקלאווה שלי. כמובן שלי לא היתה כוונה לזלזל או לפגום בטעם הבקלאווה של תמר ואני מאחל לכולנו ליהנות, לשמוח, לאכול ולזכור שבכל דבר רע יש טוב ולהיפך.

סיפור שמלת הכלולות של תמר בודאי העלה זכרון בכל אחד מאיתנו וכל אחת מהנשים שהגיעה ליום המאושר הזה של יום הכלולות וחיפוש אחר שמלה מתאימה. דבר שלפעמים היה נמשך חודש. בשכונה שלנו היו כמה נשים תופרות במקצוען שהן היו תופרות שמלת כלה ושמלות לכל הבנות במשפחה.

הבנים היו הולכים לרח' לינסקי ושם היה תופר מקצועי והוא היה תופר חליפות לכל הבנים. נעליים היינו קונים לכבוד האירוע בנעלי מרקו או עזרי שהיתה החנות המועדפת על כל מי שהחשיב את עצמו.

אולם שמחות לא היינו צריכים לחפש כי את כל האירועים עשינו בחצרות הבתים. קייטרינג לא היה, אבל היה משהו יותר טוב, כאשר כל נשות ובנות השכונה היו יושבות ומבשלות מבוקר עד ערב. תורני חיסול ועריכה לא היו כי כולם ערכו וכולם חיסלו, כולם שטפו

כלים.

ברחוב שלנו לא היתה מדרכה ולא היה כביש, רק חול וחול. לקראת ערב כל שכן הוציא מהחצר צינור והשקה את הרחוב, יעני, שלא יהיה אבק, ובליילה, אך בליילה שמחה גדולה היתה בליילה. אכלנו ושרנו לפני שתיגמר המוזיקה שהיתה בעיקר ערבית או כל משפחה לפי ארץ מוצאה, אבל גם שרנו בעברית:

"סימונה מדימונה", "צל עץ תמר" (לא וולפין), "אור ירח", "אני הוא גדליה", "חנה'לה התבלבלה" ועוד שירים שמחים, מה שנקרא היום: שירי ארץ ישראל. סילבסטר קטן עלינו....

הזמרים הנערצים באותה תקופה היו אלויס פרסלי, החיפושיות, אבל גם פריד, אום-כולתום ועבד אל הוואב, ותסלח לי שרה'לה שרון שלא הזכרתי אותה, היא לא היתה ברפרטואר שלנו.

חתונה היתה עסק מתמשך מיום האירוסין, דרך המקווה לנשים, שעליו צריך לספר בנפרד, החתונה ושבת חתן, תאספו את כל זה ותקבלו חופן גדול של מצב רוח טוב.

סודות מחדר ההלבשה - אחותי שתחיה ואחת השכנות התופרות היו מנדנדות לי בעניין חתונה בכדי שיוכלו לתפור את שמלת הכלה, רק מה, עד שהגעתי ליום המיוחל התופרת הלכה לעולמה. לאחותי הסברתי שיותר פשוט ללכת לחנות ולקנות שמלה, כך לפחות חשבתי אז.

לרווקים אני ממליץ כי בהגיע הרגע המאושר תגידו למיועדת, כשתבקש מכם להצטרף אליה לחיפושים, לא תודה, יש לי כאב ראש. כי זה ממש משעמם למי שלא מורגל להסתובב בחנויות. אני כאחד שכן אוהב להסתובב בשווקים ובחנויות הודית לאל שמצאנו יחסית מהר את הבגד הרצוי וגם אם היה צורך בקצת תיקון היה למי לפנות בבקשה.

כאחד שבא מהקיבוץ המאוחד והתרגל לחתונות המוניות, ביקשתי לזמן לחתונתי את כל תושבי הקיבוץ, כאן בכפר-הנשיא, אך נאמר מפורשות שאין סיכוי לבקשה כזאת להתקבל. אירוע זה הדליק אצלי נורה אדומה בשרשרת הגרלנדה שהתחלתי להדליק, כמובן שפה ושם גם הוספתי נורות בצבעים אחרים, אבל האדומים תמיד בלטו.

לא קיבלתי בקלאווה וזה נכון ויעידו על כך מס' הנורות האדומות בגרלנדה שלי, שברובן כבר נשרפו ואני יחד אתכם מחכה שיגיע מומחה לתאורה וידליק מחדש את האורות מעל הישוב הזה ואז אני מבטיח לזרוק את הגרלנדה שלי.

אז שנה טובה בכל זאת שתהיה לנו ולעולם.
"וחיתות חרבותם לעתים וחניתותיהם למזמרות" "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא תהיה עוד מלחמה".

וכמו בפתגם הידוע של מרגול (מרגילת צנעני): אלוהים שמור אותי מאוהבי כי משונאי אסתדר בעצמי.

שבת שלום ומבורך.

שבי.

מדברי ההספד של יצחק ובטי, (בשבוע שעבר). נשמט קטע שלם, בתהליך עריכתי את העלון.
אני מתנצלת בזאת, והרי שוב ההספד, אני מקווה שהפעם כדברו.

למיכל,

בבואי להפרד ממך מיכל, הנני עושה זאת משני טעמים:
קודם כל הנני נפרד מקרוב משפחה, כי בת דודה של אמי, ניצולת אושוויץ,
התחתנה בבלגיה עם בן הדוד שלך, חייט אלמן, ניצול שואה גם כן, שאשתו וילדיו עלו
השמימה בכבשני המשרפות.

הסיבה השניה היא היותך מחברותיה הקרובות ביותר של בטי, רעייתי, כבר מיום הגיעך
מקפריסין לחדרה, שלשם הגעת כמעפילה באנייה "לנגב". מיד התחלת לעבוד בבית התינוקות.
קודם בצריף שבמושבה ואחר כך בבניין הבטון היחיד במחנה, יחד עם בטי שגמרה אז קורס
למטפלות בעפולה, קורס שגם את השתתפת בו אחר כך. ביחד העברתן את בית התינוקות לצריף
שבכפר הנשיא.

עבדתן יחד מעל לעשרים שנה וטיפלתן בילדי כיתות צבי, עופר וכו', עד כיתת שיבולת.
כל זה ביום, אבל גם בערב הייתן נפגשות ומפטטות עד בלי סוף, כי גרתן אחת מול
השנייה. דרכיך בעבודה נפרדו בראשית שנות השבעים, כשהתחלת בהשתלמויות לטיפול
בחולים וקשישים ונכנסת לעבוד בחדרי החולים, היום "בית יונתן", ולפעילות בוועדה
שטיפלה בהורים שהתגוררו איתנו.
בתום תקופה עברת למחסן הבגדים והתחלת להתמחות בתפירת וילונות, קודם במחסן הבגדים
הישן ואחר כך ב"סלון לילונות" שבמחסן הבגדים הנוכחי.

אפשר לציין שאין הרבה דירות שלהן לא תפרת וסידרת את הוילונות.
נאלצת להפסיק עבודה זו לפני כשנתיים כשמוסי, בעלך, חלה וטיפלת בו בנאמנות עד שהלך
לעולמו. כבר אז מצב בריאותך לא היה תקין, אך חשבת שזה יעבור, דבר שלא קרה וכך המצב
התדרדר עד שנכנעת למחלתך.
תנוחי בשלום על משכרך ויהי זכרך ברוך.

באהבה, יצחק ובטי

שלום ותודה למיכל המאירי

מיכל היקרה,
אני יושבת וחושבת כמה השפעת עלי במשך השנים בהן אני חיה בכפר הנשיא. ראשית, בבית
התינוקות, לא ידעתי כלום כשבני הבכור נולד, ואת היית מפקדת סירת התינוקות. אמרת
לנו מתי לבוא, מתי ללכת, מתי להניק, מתי להפסיק, מתי להוציא את התינוק ל"אמבטיית
שמש", מתי להפוך אותו, ומה לא? הכל אמרת, הכל ידעת והכל עשינו. סמכנו עליך עד הסוף
והכל הסתדר.
כעבור שנה או שתיים, עבדתי איתך בפעוטון. את עם 5 ילדות בצד אחד של הבית ואני בצד
השני עם 4 בנות ובן אחד(!). שוב, הייתי ירוקה ואת היית שם לעזור לי לנהל את
הפעוטון בכיף. למדתי המון ממך ובין פעולה לפעולה בפעוטון, פטפטנו ונהנינו. נכון,
היום היה די ארוך - התחלנו בשש בבוקר, כשבאנו להעיר את הילדים והלכנו קרוב לחמש,
אחר הפסקה קצרה. כיבסנו, גיהצנו, שטפנו, רחצנו ושיחקנו. אני זוכרת את הימים ההם
באהבה.

ואז התחילה הסאגה של אלדד, אחרי שגיליתי שאני שוב בהריון. החליטו לשלוח את אלדד
למוסד לילדים אסמטיים בערד, והוא בן 11, בכלל מתנגד לסידור הזה. אבל מצבו הבריאותי
היה כזה שלא ידענו מה לעשות יותר ואיך לעזור לו, ושמענו שהעיר ערד תפתור במידה
ניכרת את בעיית האסטמה שלו.

התחלנו לנסוע כל שבוע-שבועיים לבקר בערד, הלך ושוב בשבת. זה היה מספיק קשה, אך
נוסף לכך, מה לעשות עם התינוק דרור בן 3 חודשים? החברה בבית התינוקות עשו תור: כל
שבת מישהו אחר היה שומר על התינוק, את מיטת התינוקות היינו מביאים לבית של ה"תורן"
ביום ו' ומוקדם בבוקר שבת היינו מביאים את התינוק לביתו של אותו "תורן". בערב,
כשחזרנו הביתה היינו לוקחים אותו ולמחרת, מחזירים את המיטה למקומה במחסן הגיל הרך.

אחרי בערך חודשיים של הטירוף הזה, מיכל, את, התנדבת להיות בתור לשמור על התינוק כשנסענו לערד. אלא שפתאום, הדברים השתנו - אני זוכרת בדיוק איפה ישבתי בחדר אוכל המפואר שלנו באותה ארוחת הבוקר כשניגשת אליי והכרזת: "המרנו, מעכשיו אנחנו שומרים על דרור. המיטה תשאר אצלנו בבית ורק אנחנו נטפל בו בשבתות כשאתם נוסעים לערד! נוסף לכך את תביאי אותו ביום שישי בערב, הוא ישאר עד יום א' בבוקר ואני אקח אותו לבית התינוקות! אתם תוכלו לישון כמו בני אדם ותפסיקו לבלבל את המוח של התינוק!". וכך היה שלוש שנים. הצלת אותנו. כל כך הקלת עלינו ואני רוצה שידעו את זה. אמרנו לך תודה אלף פעמים אבל זה לא מספיק. מה שאת, מיכל, ומשפחתך עשיתם עבורנו היה מעל ומעבר לכל מה שיכולנו לצפות. אפילו בימים הכי טובים של הקיבוץ! אז שוב, אני רוצה להגיד לך שלום והמון תודות!

עדנה קולינס.

ב"ה

מיכלי מיכלי אהובה,

האומנם לא אראך? כאמא היית לי.
על מוסי זכרוננו לברכה כתבתי פעם:
"היה היה איש גדול עם נשמה גדולה".
עלייך אפשר לכתוב - היה הייתה אישה קטנה עם נשמה טובה טובה.
כך הרגשתי כלפך, חוץ מכל זיכרונות הילדות והנעורים - שבהם כיכבת כאמא וכאישה מסורה ודואגת.
מה שעשית, עשית עם כל הלב - טיפלת בתינוקות, אז כולם ידעו שהילדים שלנו בידיים טובות. טיפלת בחולים, החולים יכלו להיות רגועים, יש מי שדואג ומטפל בהם. עבדנו יחד ב"חדר חולים" ואת נתת פקודות ועשינו "צחוקים".
ועכשיו על סוף השביל, גם כשהיית חלשה נשאר בך הרצון והיכולת לעזור לזולת - אמא שלי הגיעה מבחון ואת מיד קמת כדי לעזור לה לשבת, לכסות אותה.
איזו אישה טובה וחמודה היית!
היה לי אתגר - לנסות להוציא ממך צחוקים וחיוכים, ואמנם יומיים לפני שהלכת עוד הוצאת איזה קצה חיוך וצחוק קל, למרות שאמרת לי ש"כבר אין לך כוח".
אדם טוב יכול לנוח בשלום, הוא את פועלו עשה, נתן, טיפל וחיבק ודאג והקשיב וכאב - והכל בשקט.
מיכלי יקרה,
מה נעמה לי החברות איתך.
יהי זכרך ברוך לנצח נצחים.

מרב (כיתת אייל)

דיגי דברי

בא לי לסכם את "דיגי דברי" - דברי הכפר הדיגיטלי וקצת על הרשת.....

"בא לי לסכם" מאחר וזו עונה של סיכומים, סוף שנה וכאלה דברים....
וחוץ מזה לא כתבתי ל"דברי" מזה.... המון זמן.

אז ראשית מעט סטטיסטיקה:-

הגיליון הראשון של דברי הכפר הדיגיטלי (להלן "דיגי דברי") :-
גיליון מספר 1668 * י' בכסלו תש"ס * 19 בנובמבר 1999

הגיליון האחרון בעת כתיבת שורות אלו:-
גיליון מספר 1826 * כ"ט בטבת תשס"ב * 3 בינואר 2003

סה"כ 158 גיליונות שנשלחו במעט למעלה משלוש שנים

"דיגי-דברי" נולד ביום בו החלו לכתוב את "דברי" במחשב. אמרתי לעצמי שאם זה נמצא במחשב, זה רק עניין של טכניקה להעביר אותו לכל מקום בעולם. הבעיה העיקרית הייתה העברית. כלומר כיצד להעביר עברית למחשבים ברחבי העולם שאינם מכירים בכלל את השפה המשונה הזאת. בגדול, עברית זו לא שפה של מחשבים. מצאתי תוכנה של דואר אלקטרוני שפותחה בקבוצת דוברי ע"י ממציא ה-QTEXT המפורסם. תוכנת דואר זו, (LINGO MAIL) מסוגלת להעביר דברים כתובים בעברית כך שיוכלו לקרוא אותם גם באפריקה או דרום-אמריקה. כעת היה עלי להעביר את העברית של הערכות (תכנת Word) לעברית של LINGO. אותיות מסוימות לא עברו. תמונות וגרפיקה לא עברו. טבלאות עם מסגרות עברו בצורה בלתי נסבלת ובלתי נקראית. מצאתי דרך לעבד את החומר בצורה ידינית כך שהעלון יצא כל שבוע כשהכתובים נאמנים למקור והגרפיקה והקישוטים מפוברקים משהו.... העבודה על העלון גוזלת ממני כשעה עד שעתיים בכל פעם. בתחילה העבר החומר על גבי דיסקטים ולאחר מכן בדואר אלקטרוני.

העלון הגמור נשלח לרשימת תפוצה ההולכת וגדלה עם הזמן. נכון להיום מונה הרשימה 77 נמענים שרובם חבריה החיים מחוץ לקיבוץ, כולל בנים שעזבו, חברה בטיולים בחו"ל, תושבי כפר הנשיא לשעבר וכן הלאה. ישנם גם מספר חברים כאן המעדיפים את העלון הדיגיטלי. במקביל העלון הדיגיטלי מועלה לשרת שלנו וניתן למצוא את כל הגיליונות מאז נובמבר 1999

באתר: www.kfar-hanassi.org.il/khtalk

הפעלת הרשת האופטית הקלה את מלאכת שליחת הדואר לעולם ולמרות כל הבעיות והתקלות של רשת זו, נראה לי שנכנסנו ממש לדרגת שימוש גבוהה בעולם המחשוב והתקשורת.

מילה לגבי הרשת האופטית - חבלי הלידה של מערכת זו היו קשים וארוכים והיו זמנים שבו רציתי לזרוק את הכל לכל הרוחות. אבל איך אפשר לזרוק את ה baby שלך? ככה אני מרגיש כלפי המערכת הזאת. היום כשהעניינים הרבה יותר רגועים, מצאתי לי מישהו שייקח על עצמו את הרשת. שמו בישראל - פאול גלוק והוא כבר בעניינים במידה מסוימת.

קיבוצים רבים שהלכו על מערכות של אינטרנט מהיר (WOW) של בזק-בינלאומי) או אינטרנט על גבי כבלי הטלויזיה, משנים כוון ומי שיכול עובר לסיבים אופטיים. לכן אני מניח שהכוון שלנו היה נכון (מבחן התוצאה)

מילה טובה למשתמשי האינטרנט שלנו - עם כל הבעיות והתקלות של השנה האחרונה הייתם בדרך כלל ממש סבלניים ואני מודה לכם על כך בשמי ובשם שפיות דעתי.

יום ראשון 05 ינואר 2003

תודה - **דוד אלמן**

פרחים מהשולחן

**שנת 2003 כבר כאן ונשארו כמה שאלות.

**כן מלחמה לא מלחמה, כן כימי, לא כימי, כן סבסוד בחדר-האוכל, לא סבסוד, כן אחמד טיבי, לא אחמד טיבי (לא, לא!!)

עובדי הבונים ימשיכו לנסוע ברכב הבונים, כן או לא, ברוך מרזל כן או לא וברוך השם שאין לי תשובה חד-משמעית לשאלות אלו, רק משאלת לב.

****גנבים, גנבים גנבו לי את הלילה וגם פרצו למסגריה במפעל וגנבו כלי עבודה.**

****לעומת זאת בחצור השכנה לא ישנים בלילה כי שם החליטו לחסל חשבון עם חבר מועצה ובשעה 2:00 לפנות בוקר זרקו רימון רסס לעבר ביתו, פחד אלוהים.**

****השבוע נסענו אני ובני משפחתי לר"פ לראות את הסרט "הפסנתרן" של רומן פולנסקי על השואה. לבכות, לא בכיתי, אבל כל הסרט התעצבנתי וחשבתי על אותם מטומטמים, יפי הנפש בחברה הישראלית שעדיין מתעקשים להשוות את המלחמה באינפאדה ואת העמידה של חיילי צה"ל למעשה הנאצים. אני לא שמח על כל הפעולות בשטחים, אבל כך להשוות, בושה וחרפה.**

****החורף בעיצומו וכמו שצריך, קור, גשמים, ברקים ורעמים, רק שימשך ויעלה את מפלס הכנרת.**

****קונטרה לבדיחה של שושנה ש' מהשבוע שעבר, אז כך - שני חברים נפגשים ואחד אומר לשני: "אוי כמה שאני משתתף בצערך כי שמעתי שאשתך נפטרה. אמר לו השני: "יש לך טעות, אשתי מתה ואני נפתרת!"**

****פתחו את השער פיתחוהו רחב, עבור תעבור בו שיירת הגזלה, פה מחסן, שם מחסן, גונבים וגונבים. שער לנו ושימוש אין בו.**

****הצעירה במשפחת בסו הגיעה למצוות. מזל טוב מכולנו להדר בסו ולכל המשפחה שחוגגת בחוג המשפחה המצומצמת.**

****שאלה: אם כל ישוב יהודי חי בתוך גדרות ושערים אלקטרוניים, אז מי הכבש ומי הנכבש?**

****לקבוצת הראגבי של הגליל העליון דרושים נערים, נוער ובוגרים. בדבר פרטים אפשר לפנות לאנדי בולדווין או נורמן ברק.**

****כמה חברים שלנו עוד נקבור לפני שיהיה לנו בית לוויות מסודר וכביש גישה כמו שצריך, על-מנת שגם חברים מוגבלים בהליכה יוכלו להגיע ולהשתתף בלוויה מבלי להזדקק לעזרה בהסעה.**

****חדשות מהמשתלה - החורף משפיע מעט על המכירות. עובד תאילנדי אחד חזר לארצו ובמקומו נכנס עובד תאילנדי אחר מצוות העובדים של הפרדס.**

****המצב הכלכלי משפיע כנראה גם על כמות "הפירורים" שאנחנו מנסים לאסוף ולא ממש מצליחים. אז אם זכות הציבור לדעת כדאי שתספרו לאוספי הפירורים.**

****יהודית וויטהם, מזכירתם הנאמנה של קולין ושריטה סיימה את תפקידה וכיאה למזכירה נאמנה, אפתה עוגה לכבוד יום הולדתו של מרכז המשק החדש אסף שוהם, מזל טוב גם מאיתנו.**

****נעמי פורסטר תהיה מזכירתו של מרכז המשק - אסף, ואילת מרום תהיה מזכירה במשרד מנהל/ת הקהילה. בהצלחה לכל בעלי התפקידים החדשים.**

****טוני סיפר לוותיקים איך להתנהג במלחמה, במידה ותפרוץ ובינתיים נתבשרנו על ניסוי מוצלח של מערכת החק.**

**** - "To be or not to be" ט"ו בשבט מגיע בקרוב וכבר כדאי לקנות פירות יבשים במחיר זול בשוק ולא לחכות לרגע האחרון.**

****הריחות העולים מהגיל הרך מלמדים על כך שכבר התחילו שם לרקוח**

ריבות לחה.

****מסיבת הסילבסטר בנעורים** עברה יחסית בשלום, עד שבשעות הבוקר המוקדמות נכנס חבר ותיק ובקול צורם הביע את מחאתו על הרעש.

****מקהלת הגליל העליון** ערכה כאן חזרה ביום חמישי, לא נשמעו קולות צורמים.

****החברים הבוגרים** נתקנאו בצעירים וגם הם התאספו ביום שישי בשעת לילה מאוחרת בפאב ויצאו בריקודים לכבודו של הסילבסטר. אני אישית מעדיף סרט של סילבסטר סטלונה, חס וחלילה מבלי לפגוע ברגשות של אף אחד. כל סיבה למסיבה בימים אלו היא מוצדקת, אבל בפרופורציה מתבקשת, במיוחד לגבי שיגרת היום יום של הנערים.

****הפיוגעים** נמשכים כמעט בכל פינה בארץ ולא יודעים מתי יגיע הסוף. כנראה שערפדי הטרור לא שתו מספיק דם.

****אומרים שהכלב** הוא ידידו הטוב ביותר של האדם, אבל גם כלב הוא כמו בן אדם, וכשאין לו מה לאכול הוא מאבד עשתונות וכך קרה עם שני כלבים משוטטים שראו ילד עם אוכל ואיך יכול להיות שלהם אין מה לאכול ולו יש, אז כמו בני אדם הם תקפו אותו. תגידו לי מה זאת ידידות אמת. ומה מצב הכלבים שלנו, אני מקווה שהם לא רעבים.

פרשת השבוע, פרשת "בא".

זמן הדלקת נרות בערב שבת: 16:22

זמן הדלקת נרות בצאת השבת והבדלה: 17:31

שבת שלום, שבת מנוחה, שלום ואושר לכולם ושיעבור הכל ממול.

זיכרו בשבת הבאה ט"ו בשבט.

שבי וציונה

להדר בסו

יום הולדת שמח !!!

ומסיבת בת מצווה מוצלחת!

בראות ! אושר ! יצירה ! הצלחה בלימודים

והמון אהבה ! כל הזמן !

מאחלים לך כולנו באהבה .

ולכל משפחת בסו הנרחבת

מזל-טוב! הרבה נחת ושמחה.

הפינה האנגלית

Some very cute sayings...

If you're not familiar with the work of Steven Wright, he is the guy who once said:

"I woke up one morning and all of my stuff had been stolen...and replaced by exact duplicates."

Here are some more of his gems

=====

I'd kill for a Nobel Peace Prize.

Borrow money from pessimists - they don't expect it back.

Half the people you know are below average.

99% of lawyers give the rest a bad name.

42.7% of all statistics are made up on the spot.

A conscience is what hurts when all your other parts feel so good.

A clear conscience is usually the sign of a bad memory.

who.....?

'CANNIBAL: Someone who is fed up with people.'

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!